

Historie sionismu

Počátek 20. století

*Palestinci: pro první sionisty neviditelný národ, jak to dokazuje heslo z počátku století: „Země bez národa pro národ bez země“... Theodor Herzl (1860 – 1904), hlavní zakladatel sionismu, ve svém díle, které vydal v roce 1896 pod titulem *Stát židů, nikde nehovoří o jejich existenci. V Palestině, kde hodlá Herzl založit svůj stát, je přitom 650 000 Arabů, muslimů i křesťanů, kteří žijí pod správou Osmanské říše, jež je tehdy v oblasti dominantní mocí. A nikdo v Evropě mu toto OPOMENUTÍ nevyčítal. Neboť část evropské židovské komunity přivedlo k úmyslu založení židovského národního státu právě pronásledování židů od středověku na popudem katolické i pravoslavné církve.**

A i když zárok Adolfa Hitlera proti těmto zločincům učinil toto východisko nevyhnutelným, dojde k uspokojení zvířecích pudů pomsty západních mocností a nechají za něj „zaplatit“ Palestince, když jim vnutí, aby přenechali sionistům přes polovinu (54%) své historické vlasti. Proto jejich původní odmítnutí rezoluce Spojených národů doporučující rozdělení Palestiny na dva státy. Následně epopeje Izraele zastíní nadlouho exodus Palestinců a jejich odboj.

Po tři sta let, od 16. do 19. století, Palestina téměř nepřetržitě patřila k Osmanské říši. Ta byla na konci 19. století natolik oslabena, že byla považována Evropany za „nemocného muže“, jehož pozůstalost si rozdělí. V roce 1920 tak přechází Palestina pod Britský mandát. Již koncem 19. století proběhla první **aliya**, čili okupační vlna židů, zejména z Ruska, kteří však stále podléhali osmanskému zákonu. V roce 1901 založila Světová sionistická organizace se štedrou podporou evropských finančníků, jako rodiny Rothschildů, Židovský národní fond na nákup pozemků prohlášených za „**nezcizitelné vlastnictví židovského lidu**“. Někteří v tom spatřovali vytvoření rezerv pro budoucí přistěhovalce, jiní spiklenecké hnutí, které již od samých počátků vzniku sionismu připravovalo upevnění moci „vyvolených“.

Na počátku první světové války Britové povzbuzovali hnutí za sjednocení arabských národů (panarabismus) a doufali v jejich podporu v boji proti Turkům. Staví před ně NEZÁVISLOST. Po porážce Turků se jejich postoj změnil. Ve zkratce si připomeňme, co tedy konec osmanské říše znamenal. Místo aby znamenal perspektivu nezávislosti, jak to Britové slíbili, započal pro palestinské Arabů konflikt, jenž je postavil zároveň proti Britům a židovským přistěhovalcům. Proto ať si každý, kdo 28. října slaví vznik „samostatného a nezávislého státu“, jenž byl podnícen nejen vlivem Britů, uvědomí, co to vlastně slaví. Lži Britů potvrzuje výrok tehdejšího ministra zahraničí Arthura Jamese Balfoura (1848–1930): „*Jelikož je jasně ujednáno, že se neučiní nic, co by mohlo způsobit újmu občanským a náboženským právům nežidovské komunity v Palestině...*“

Ve dvacátých letech 20. století se Britové ještě otáčejí tak, jak fouká vítr. Tyto ideové prostitutky jednu chvíli pomáhají Arabům a na druhou stranu podlézají sílícímu vlivu sionistů. V roce 1920 se zakládá první militantní židovská skupina na dobytí Palestiny, tajná armáda **Hagana**. Do roku 1935 se v Palestině snaží vzbouřit lid pod vedením různých revolucionářů. Požadavky byly jasné, omezit imigraci a přistěhovalectví. Tvrdé represe neznamenají slitování. Z tohoto období vyčnívá postava vůdce antisionistického odboje, **El Hadž Mohamed Amin el-Husejna**, jeruzalémského velkého muftí. Ten řídí prudké antižidovské manifestace a v dubnu 1920 je odsouzen britským vojenským soudem k 15 letům vězení a následně omilostněn. Stává se předsedou arabského Nejvyššího výboru a strůjcem velké stávky v roce 1936. Svou aktivitu pak přesunuje do Itálie a později do Německa, kde se snaží společně s národně-socialistickým systémem efektivně bojovat proti okupantům z řad mezinárodního židovstva a prosadit svobodu svého lidu.

Od roku 1939 se vlivem takzvaného holocaustu řítí do Palestiny mnoho ilegálních židovských přistěhovalců. Pod předsednictvím Trumana Spojené státy vystřídají Velkou Británii při poskytování pomoci sionistům. Britská vláda konstatuje svou bezmoc a nakonec předá svůj mandát Spojeným národům. Rezoluce OSN zní jasně, rozdělení území na dva státy, 54% pro židy, 46% pro Palestince. Proti rezoluci z roku 1947 se Palestinci ohradili. To se obrátilo proti nim a po skončení první izraelsko-arabské války vzniká už jen jediný stát, IZRAEL!

Exodus

Konec britského mandátu přivodil jednak občanskou válku mezi židy a Araby v Palestině, jednak invazi armád sousedních zemí. Exodus Arabů z Palestiny je masový: přes **750 000** z nich opustí své pozemky. Agresivita Hagany se neustále stupňuje a v dubnu 1948, navzdory příměří dohodnutému v OSN, zahájí úspěšně Dalet, plán na dobytí území vyhrazeného podle OSN Palestincům. Ti, ač se snaží organizovat pod Nejvyšším arabským výborem, brzo podlehnou dobře zajištěné a profesionální židovské armádě, tehdy v čele s budoucím premiérem Menachemem Beginem. Dochází k likvidaci obyčejného palestinského obyvatelstva. Nejznámější z masakrů je ten v **Deir Yassinu**, kde tajné ozbrojené skupiny Irgoun a Stern zabily 254 civilních obětí.

Započalo cílené vyhánění obyvatelstva. To bylo doprovázeno vznikem Pozemkových zákonů pro judaizaci pozemků. Například zákon o „vlastnictví nepřítomných“ legalizoval v letech 1950–1966 zboření 415 palestinských vesnic a zabor 1,6 milionů hektarů pozemků patřících Arabům považovaným za „nepřítomné“. Palestinská a Izraelská verze tohoto dvojího konfliktu si protiřečí, zvláště v otázce masového exodu Palestinců. Například podle Palestinců patřil exodus k plánu vyhnání a systematického přesunu arabského obyvatelstva pryč z nového státu. Izrael zase vygumoval skutečnost vyhánění a zodpovědnost za exodus přisoudil arabským činitelům. Pasáž z paměti Jicchaka Rabina (1922–1995) o přinejmenším surové evakuaci obyvatel dvou obcí Lod a Ramle v červenci 1948 je tak na rozkaz šéfa izraelské vlády Bena Guriona při vydání díla vynechána. Oficiální historie Izraele se snažila potvrdit legendu o výzvě arabských vedoucích činitelů pro povzbuzení jejich krajanů k návratu. Výzvě, po níž nenalézáme ani stopu ve státních archivech, jak ukazují někteří izraelští historikové, kteří se donedávna statečně začali věnovat tomuto exodu. Tyto dnes známé fámy a lži jen přispívají k veřejnému mínění o pravdách okolo **takzvaného holocaustu**.

Na mapě s 369 arabskými městy a vesnicemi v Izraeli konstatuje izraelský historik Benny Morris ve své knize *The Birth of the Palestinian Refugee Problem*, že na rozdíl od oficiální historie odešli ve 228 případech obyvatelé během útoků židovských jednotek, z čehož byli ve 41 případech vyhnáni vojenskou mocí. V devadesáti dalších lokalitách podlehl Palestinci panice vyvolané pádem sousední aglomerace anebo šířenými fámami – zvláště po masakru v Deir Yassimu v dubnu 1948.

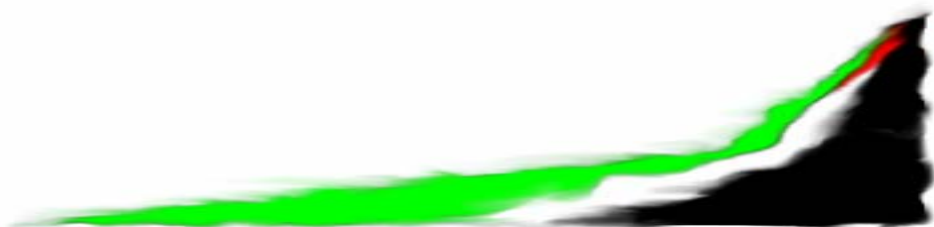
Činnost OSN

OSN se vyslovila pro návrat obětí exodu a jmenovala prostředníka – Švéda Folke Bernadotta, jenž je rozhodnutý zabrzdit židovské přistěhovalectví. 17. září 1949 je tento diplomat zavražděn ozbrojenou skupinou **Stern** (jedním z vůdců je budoucí premiér Jicchak Šamir). Izrael odmítá návrat uprchlíků, i když aby mohl být přijat do OSN, musel přijmout rezoluci 194, hovořící právě o tomto návratu. Do uplatnění tohoto úmyslu založí Spojené národy agenturu pověřenou starostí o 1 491 000 uprchlíků, Úřad pro záchranu a práci Spojených národů pro uprchlíky (UNRWA). Nehovoří se tak o palestinském státu ani o Arabech z Palestiny, ale o „uprchlících“, jež je třeba přestěhovat. Během těchto tahanic se z řad OSN začaly ozývat hlasy o rasismu, který Židé cítí vůči Arabům.

Rozptýleným a o majetek připraveným Palestincům hrozí, že ztratí svou soudržnost a identitu. Nicméně se organizují ohniska odporu ve městech, zvláště na univerzitách, jako například v Bejrútu a v Káhiře. V roce 1959 tak vzniká Sdružení palestinských studentů, mezi nimiž je i mladý **JÁSIR ARAFAT**.

O tři roky dříve, po výpravě do Suez, založili palestinské nacionalistické hnutí Fatah. Jedním z charakteristických rysů tohoto hnutí, jehož pozice jsou hájeny v periodiku nazvaném „Naše Palestina“ (Filistinuna), je absence odkazů na tehdejší politické ideologie. První akce Fatahu se odehrála v noci z 31. prosince 1964 na 1. leden 1965: deset partyzánů překročilo hranice Izraele kvůli sabotážním akcím. Ty se více či méně zdařily a měly velikou odezvu.

Rozpad Sjednocené arabské republiky v roce 1961 a řada palestinských útoků následovaných izraelskými represemi vyústí v Šestidenní válku, jež je pro Araby z Palestiny katastrofální. V červnu 1967 tak může Moše Dajan triumfálně vstoupit do Jeruzaléma sjednoceného pod vládou Izraele. Po této porážce následuje nový exodus Palestinců na východ od Jordánu (188 500 uprchlíků). Přes snahy Egypta a Sýrie převzít kontrolu nad palestinskou guerillou je do jejího čela postaven dva roky po krvavé porážce v roce 1967 nezávislý Arafat.

Židovské zrady a podvody, ignorace OSN, otázka holocaustu, to vše se točí okolo vrcholného lidského teroru v celých lidských dějinách. Posuďte sami.

I když palestinský odboj počítá se solidaritou arabského světa, projevuje pod Arafatovým vlivem neustále snahu nenechat se manipulovat a udržet si nezávislost. Pod vlivem strany Jásira Arafata se Organizace na osvobození Palestiny (OOP) orientuje na strategii spočívající v udržení nezávislosti na arabských státech a upřednostňování ozbrojeného boje za osvobození Palestiny a, je-li třeba, vykonávání nátlaku na vlády ostatních zemí. V tuto dobu se začínají objevovat rozpory v základní myšlence o osvobození Palestiny a přístupu okolních arabských států. Vzniká tak opozice arabských vedoucích činitelů vůči Fatahu.

„Všechny arabské země se postavily proti Fatahu, nechtěly, aby měli Palestinci politickou existenci a nepřály si, aby se vytvořily vlastenecké autority. Ostatně každá arabská země vlastnila část palestinských území: Sýrie oblasti Himha, Karwach a El Odeysa; Libanon Metella Hounin; Egypt Gazu, Jordánsko a Předjordánsko.“

Napřed v Jordánsku a pak v Libanonu zakládá OOP skutečné státy ve státech, což nevyhnutelně vede ke střetu místních autorit. Toto období se vyznačuje krvavými střety, jež mají původ v neutichající krvelačné dychtivosti Izraele o jeho uznání jako právoplatného státu. Čin na mnichovské Olympiádě rozpoutá diskuze o problému okupace Palestiny po celém světě. Bezprecedentní čin v dějinách Olympijských her: v září 1972 jsou izraelští sportovci vzati palestinským komandem jako rukojmí. Operace, jež vyústila v 17 mrtvých (11 Izraelců, 5 Palestinců a 1 německý policista), vyvolala pobouření po celém světě. Je to vlastně reakce s ročním zpožděním na masakr 5000 Palestinců v roce 1971, uskutečněný jordánskou armádou, který se odehrál za jisté mezinárodní lhostejnosti.

Izraelská invaze do Libanonu a vyhnání

Náboženské a politické konflikty, které se množí po usazení OOP v Libanonu, vyústí ve vyhoštění jejích vůdců, kteří se ocitnou poprvé daleko od hranic svého domova. Palestinské výpady z jižního Libanonu a tvrdé izraelské represe následují jedna po druhé, až se vláda Menachema Begina rozhodne v červnu 1982 vtrhnout do zóny kontrolované Palestinci a přitom oblehne i libanonské hlavní město. Bez jakékoliv podpory sousedních zemí jsou fidájíni (bojovníci za svobodu Palestiny) jediní, kdo hájí západní Bejrút. Obraz nákladáků plných odjíždějících palestinských bojovníků pozdravovaných plačícími davy obletí svět. Vyvolá dojem, že odboj je zlikvidován. Sotva poslední fidájíni opustili Libanon, dochází ke dvěma masakrům v uprchlických táborech Sabra a Šatíla. Citace z médií: „Na haldách v táborech Sabra a Šatíla je napočítáno přibližně 3000 mrtvol civilistů s těly někdy strašlivě zmrzačenými. Masakr trval tři dny od 16. do 18. září 1982.“ To vyvolá velké pobouření ve světě i přímo v Izraeli, kde je nařízeno jakési vyšetřování, po němž musí podat demisi generál Šaron. Zodpovědnost Ariela Šarona, tehdejšího ministra obrany, bude jasně stanovena izraelskou justicí. Nebude proti němu nicméně vedeno žádné trestní řízení.

Od sedmdesátých let je postupně uznávána OOP i právo Palestinců na sebeurčení na mezinárodní úrovni. Izrael, podporovaný USA, nicméně nadále upírá palestinské centrále legitimitu k vyjednávání. Důsledky v odmítnutí dialogu s OOP Izrael dobře vnímal jako nebezpečné. Mohlo by se snad vést jednání o řešení problému Předjordánska a Gazy, ale v žádném případě by nesmělo dojít k nastolení palestinské národní otázky. Izraelci toto právem vnímali jako existenciální hrozbu, protože to se dotýkalo samotných základů existence státu Izraele, i když existence státu doslova ukradeného.

Důležitá osoba Arafata

Jásir Arafat, nepříliš fotogenický, se silnými rty, řídkými vousy a neměnným úsměvem, dlouho volený lidovým hlasováním, je terčem nejostřejší kritiky. Jeho přátelé říkají, že mají dost jeho autoritářství a jeho nepřátelé ho představují jako obyčejného teroristu. Pro všechny stále zůstává nepřehlédnutelnou postavou. Jeho neuvěřitelná bojovnost, všestranná diplomacie a to, že reprezentuje zároveň Palestince v exilu i Palestince na okupovaných územích, činí z Arafata zpochybňovaného, ale nenahraditelného vůdce palestinského odboje. Když přijede v roce 1974 jako vůdce OOP do OSN, všude kolem sídla na něj křičí proizraelské demonstranti „Go home!“ „No právě,“ zvolal na ně, „to bychom my Palestinci chtěli také, vrátit se domů!“

Lstivá strategie ke zničení zbytků Palestiny

Kolonizace okupovaných území, iniciovaná izraelskou levicí i nacionalistickou pravicí, v roce 1967 zesílila. Pro Palestince, jejichž pozemky jsou konfiskovány na stavbu osad, je to nová tragédie. Podle izraelských organizací na obranu lidských práv zbořili Židé přes 7000 domů a od okupace Předjordánska a Pásmu Gazy v roce 1967 ponechali bez přístřeší dalších 40 000 Palestinců. V letech 1967 až 1993 usadil Izrael 300 000 osadníků v Předjordánsku a v Pásmu Gazy. Pro izraelskou levicí je tato kolonizace ospravedlněna bezpečnostními důvody a pro pravici odvoláním se na starobylá (ne)práva židů. Kolonizace se dotkla i doposud rozděleného Jeruzaléma. Anexe jeho východní části proběhla též v roce 1967. Židé tam uplatňovali velmi ofenzivní strategii kolonizace, přestože byli odsuzováni mezinárodním společenstvím, které uznává práva Palestinců na tuto část města. Dalším kouskem zapadajícím mezi nelidské a pravé záměry s původními obyvateli Svaté Země bylo odvedení palestinské vody. Voda, na Blízkém východě vzácný statek, je stěžejní věcí, o níž jde v izraelsko-palestinském konfliktu. Židé, aby uspokojili své potřeby, hromadně odvádí zdroje z palestinských území. Došlo tím k jasnému porušení práv mezinárodního společenství. Doslovná citace zní: „...jakákoliv okupační moc upírající koloniálním národům jejich práva na jejich přírodní zdroje či stavící zahraniční zájmy před práva těchto národů, porušuje povinnosti Charty Spojených národů.“

Intifáda, Madrid a Oslo

Revolta palestinské mládeže je plodem frustrace nahromaděné za dvacet let izraelské okupace. Vytvoří široké hnutí sympatií mezinárodního společenství vůči palestinské věci. Intifáda („válka kamení“), která začala v roce 1987, byla vedena palestinskou mládeží pobouřenou izraelskou okupací. Umožnila OOP stát se partnerem pro jednání o budoucnosti okupovaných území, kterého nelze obejít. To vše spolu s koncem studené války a války v Kuvajtu vyústí k mírové konferenci v Madridu v říjnu 1991. Ale postoje obou stran jsou ještě tak vzdálené, že je konference odsouzena k neúspěchu. Zároveň se však v Oslu konají tajná vyjednávání mezi OOP a izraelskou vládou vzešlou z voleb v roce 1992. Vzniká dohoda, kterou podepsaly obě strany 13. září 1993. Ta předpokládá vytvoření pětileté palestinské autonomie do uzavření definitivní dohody řešící otázku hranic Jeruzaléma, izraelských osad i palestinských uprchlíků.

Další židovská zrada

Dohody z Osla předpokládaly rozsáhlé stahování izraelské armády. Dochází ovšem k naprostému opaku. Izrael se odmítá stáhnout z palestinských území v čase a v rozměrech předpokládaných v podepsané dohodě. Omezí palestinskou autonomii na městské zóny a uprchlické tábory a posiluje svou bezpečnostní kontrolu na zbytku území. Zatímco vyjednávání stojí na místě, Židé urychlují kolonizaci palestinských území, vše pod lhostejným pohledem USA, které odmítají hrát svou roli nestranného soudce.

Další nutný palestinský boj

Další mírové jednání, které se konalo v Camp Davidu v červenci, zkrachovalo. Začíná tak další intifáda. Boj se zažehl návštěvou Ariela Šarona v Jeruzalému výstupem na Chrámovou horu. Bilance obětí je hrozná. Ke 30. květnu 2002 způsobila intifáda smrt 1788 osob, z čehož je bohužel 1327 Palestinců a 429 Židů a asi 30 dalších obětí jiných národností (Žid není označen členem národa, pozn. autora).

Konečná bilance

Vpád Židů do Palestiny a vytvoření Izraele dalo vzniknout čtyřem milionům uprchlíků, jež dodnes žijí v exilu. Palestinci vyžadují uplatňování rezoluce 194, která vyhláší právo uprchlíků na návrat nebo jejich odškodnění. Toto právo jim však Izrael odmítá přiznat. To vše se nedá zdravým rozumem pochopit, zrady, neplnění smluv a odepírání práva jsou jasné důkazy, že si Izraelci dělají co chtějí. Avšak laciné používání slova antisemitismus dává jasně do popředí i vzájemné provázání lži a podvodů nedávno minulých, které dodnes čekají na své ospravedlnění. Ty lži se točí okolo pojmu holocaust. Ať si každý sám uvědomí, jaké lži a podvody spojené s terorem jsou nalepené na názvu pastátu Izraele a ať sám pouvažuje, zda se to vše opravdu začalo dít až po roce 1945. Pokud se tedy dnes mluví o teroristech, v mé mysli okamžitě naskakuje pohled na Židy, kteří dnes jediní rozsévají teror.

